

HZ. PEYGAMBER'İN HADİSLERİNDE TÜRKLER VE TÜRKLERLE İLGİLİ HADİSLERİN ORTAYA KOYDUĞU YENİ HAKİKATLER

Prof. Dr. Zekeriya KİTAPÇI

Gerçekte Fahr-i Kâinat Efendimiz; gelmiş geçmiş bütün Peygamberler içinde Hz. İsa'da(*) dahil, mübarek “zâtı” ve “nübüvveti” hakkında, ilk Peygamberlik yıllarından itibaren her bir asırda ve her bir dilde en çok kitap yazılmış tek “Peygamber” ve çok yüce bir kimsedir. Ne var ki bütün bunlara rağmen Onun; yüce hayatı, mübarek şahsiyeti ve hele, hele siyasi varlığı bütün yönleri ile henüz aydınlatılmış değildir. Ayrıca Onun; asırların ötesinden insanlığın ufkuna bakarak kıyamete kadar bütün insanlığa, bütün zamanlar ve bir çok kavimler için geçerli olmak üzere vermiş olduğu ilahî mesajlarda, ne yazık ki daha tam bir ham malzeme yığını halinde insanlığın kültür mirasına sunulmayı bekleyip durmaktadır.

Diğer taraftan Fahr-i Kâinat Efendimizin oldukça zahmetli, büyük sıkıntı ve mücadelelerle geçen Peygamberlik hayatı ve risalet yılları içinde Onun; her zaman ve her yerde “bir iman hakimiyetinin kurulması” yolunda, dininin; devlet ve şeriatinin; bu devletin anayasası olması için daha Mekke’de iken ve ilk Peygamberlik yıllarından itibaren çok güçlü bir DEVLET arayışı içinde çırpınıp durması, bu cümleden olmak üzere Medine de kurduğu “İlk Peygamber devleti” ve bu devletin ilk siyasi devlet başkanı yani “Halifesi” olması ve üstelik devlet kurma geleneğinden yoksun, yarı bedevi cahiliye devri Araplarını, ilk defa devlet kuran medeni bir toplum haline getirmesi ve onların içinden devlet idare edecek büyük çapta idareci ve ordu komutanlarının çıkması da böyledir.

Yine Hz. Peygamber’in; yeni İslâm devletinin oturduğu dini ve siyasi temelleri, Onun, kendi devrinde Arap kabileleri ve yakın güç odakları mesela Kureyş kabilesi, Hristiyan Arap kabileleri ve Yahudi’lere karşı takip ettiği yüksek denge politikası, bu arada çağdaş büyük komşu devletleri, özellikle İran ve Bizans’ı Müslümanlara büyük bir boy hedefi olarak göstermesi, Yahudi’ler hakkında “Peygamber Ümmetini” kıyamete kadar uyaran beyanlar vermesi ve bu arada, çok uzak bir coğrafyada yaşamalarına rağmen TÜRKLERİ çok yanında ve yakınında görmesi Müslüman Arapların Türklerle mutlaka barış halinde olmalarını tavsiye etmesi ve bunun bir devlet politikası haline getirilmesi ve bundan da öte “Müslüman Türklere” henüz onlar Müslüman olmadan asırlarca önce yüksek teveccüh ve iltifatlarla bulunması gibi konunun temel dinamikleri hakkında şimdiye kadar yapılan çalışmalarda çok yetersizdir.

* * *

Neylersiniz ki bu ümitsiz durum; Hz. Peygamber’in otantik hadis kitaplarında yer alan ve yekunu bir hayli kabarık olan siyasi, sosyal muhtevalı hadisleri içinde geçerlidir. Bu muhtevadaki hadisler; Kur’an-ı Kerim’den sonra, Ondan bize, yani “Peygamber Ümmetine” kalan ve kıyamete kadar iftihar edilmesi gereken çok büyük bir kültür ve medeniyet mirasıdır. İşte Onun bu hadislerinin sosyal ve siyasi muhtevaları ve hele, hele onların, Hz. Peygamber için iman hakimiyetine giden yolda ilk defa Orta doğuda devlet kuran bir “PEYGAMBER” olması yönünden ifade ettiği yüksek hakikatlerin geniş manada bir değerlendirmesi henüz yapılmamıştır.

Daha açık bir ifade ile başta “Kütüb-i Sitte” olmak üzere bu muhtevada yazılmış daha bir çok hadis kitaplarında yer alan hadislerde sık sık adı geçen mesela; Rumlar, İranlılar, Türkler ve Yahudiler gibi, gayr-i Arap yabancı kavimler ve çoğu halde “Arapların vay haline!” diye başlayan ve Fahri Kâinat’ın diğer Müslüman kavimlere olduğu gibi kendi kavmine olan düşkünlüğünü ifade eden daha bir çok hadislerin ortaya koyduğu gerçekler her nedense klasik Hadis Âlimleri ve İslâm tarihçilerinin fazla bir dikkatini çekmemiştir.

Klasik Hadis âlimleri; otantik hadis kitaplarında yer alan bu hadislerin; sosyal ve siyasi muhtevaları, onlarla Hz. Peygamber’in neyi kastetmiş olabileceği ve “Peygamber Ümmetinin” her bir asırda yüz yüze geldiği sosyal olaylar, siyasi ve dini gelişmeler açısından bu büyük din, medeniyet ve kültür mirasının ifade ettiği gerçekler üzerinde yeteri kadar durmadıkları gibi, yine onlar bu hadislerle Hz. Peygamber’in İslâm ümmetine, çağlar ötesinden kıyamete kadar vermek istediği mesajları, tatmin edici ve ilmi bir terkip halinde bir türlü ortaya koyamamışlardır.

Neylersiniz ki onlar buna kendilerini ehil olarak ile görmemişlerdir. Zira bu büyük Hadis Alim ve Şârihleri, Sahih-i

Buhari ve Sahih-i Müslim gibi büyük hadis koleksiyonları ve onların “el-Fiten ve'l-Melâhim bölümlerinde yer alan hadisler için yaptıkları izahlar çoğu halde saçma sapan şeylerdir. Ayrıca bu izahlar onların; tarih nosyonundan yoksun, beşeri ilimlerden nasipsiz, ayrıca millet ve kavimlerin tarihi geçmişleri hakkında pek fazla bir şey bilmediklerini ortaya koymaktadır. Bu manada onların kurban ettiği kavimlerden birisi de ne yazık ki Türk milleti olmuştur. Şayet bu değerli Hadis Alimlerimiz bir Şehristani ve bir İbn Nedim'in kültür havzasında yetişmiş olsalardı böylesine gülünç hatalara asla düşmemiş olacaktı. Onların bu ihmalleri sebebiyle temel hadis kaynaklarının K. el-Fiten ve'l-Melâhim-Kargaşa ve Kanlı Harpler” bölümlerinde zikredilen pek çok hadislerin üzeri sanki kalın siyah bir perde ile örtülmüş ve bu konularda şimdiye kadar fazla ciddi bir çalışma yapılmamıştır. Bu hadis kültürü açısından izahı zor ve bir o kadar da vahim bir keyfiyet ve apaçık bir ihmaldir. Bu keyfiyeti Türk asıllı büyük hadis alimi Ahmed b. Hanbel'e atfedilen ve “Tefsir, kargaşa ve Karışıklıklar, ayrıca kan gövdeyi götüren harpler hakkındaki haberlerin aslı yoktur, yani uydurmadır” yolundaki pek meşhur bir rivâyeti ile izah etmemizde mümkün değildir.

Klasik Hadis alimlerimiz ve bugünlere kadar onların yolunda giden her bir asırdaki çağdaşları, asırlar var ki sonsuz hizmet ve gayretlerini, bu hadislerin “Sahih” olanını “Mevzu” olandan yani “Doğrusu”nu “Uydurma”sından ayırmak için sarf etmişler ve bu hadislerin pek çoğunu da, sahih hadis olmasına rağmen inkar etmede adeta bir yarış içinde olmuşlardır. Bu Hadis âlimlerinden bir çoğu da, büyük hadis koleksiyonlarında yer alan hadisleri; eserlerinde sadece dini ibâdet, ahlâk ve muamelatımızı izah eden öğeler olarak tasnif ettikleri ve onları kendine has başlıklarla zikrettikleri gibi, bir çok Hadis Âlimleri de onları; yeni, yeni isim ve başka, başka muhtevalarla toplamak ve yayınlamaktan öteye gidememişlerdir.

* * *

Mamafih bu manada çağdaş hadis otoriteleri de onlardan farklı pek fazla bir şey yapmamışlardır. Ne var ki hem klasik hadis âlimleri ve hem de çağdaş hadis otoritelerinin daha şimdiye kadar yeterli bir şekilde üzerinde durmadıkları ve konumuz açısından çok önemli bir husus daha vardır. O da; Hz. Peygamber'in “risâleti” ve onu “uluslararası hakimliği” meselesidir. Bundan maksadımız Onun, çevresinde bulunmuş, Ona sığınmış Onun davasına bir gönül coşkusu olarak inanmış, dil ve kültür bakımından farklı çeşitli kavimlere mensup “yabancı kimseler”, yani alnına nurdan harflerle “Sahabe” yazılmış gayr-i Arap kimseler karşı nasıl bir tutum ve davranış içinde olduğudur. Her ne kadar Hz. Peygamber Arabistan'da ve Araplar arasında zuhur etmiş, ilk ilâhi risâlet mesajını onlara vermişse de gerçekte O; dil, din ve ırk bakımından farklı bir çok millet ve yabancı kavimler hatta bütün insanlığa, hem de “nübüvveti” kıyamete kadar bütün zaman ve mekanlar için geçerli olmak üzere “Hak Peygamber” olarak gönderilmiş bir ulu kişi idi. Kur'an-ı Kerim Onun; alemlere rahmet ve bütün insanlığa bir kurtuluş, bir ümit Peygamberi olarak gönderildiğini beyan etmiştir.

Ne var ki Hz. Peygamber'in yirmi iki yıl süren nübüvvet hayatının bu yönü diğer bir ifade ile gayr-i Arap bu sahabelerin İslâm toplumu ve Hz. Peygamber'in hayatındaki özel yeri ve Hz. Peygamber'in bu konularda bir çok hadisleri henüz yakın bir mercek altına alınarak incelenmediği gibi, çoğu halde bu konulara ırkçı bir bakışla yaklaşılmış ve asıl mesele ve bunun sosyal ve siyasi manada algılanması tam bir Arap saçına döndürülmüştür. Sonuç olarak, Hz. Peygamber'in kavmi konular ve bu konulardaki bir çok hadisleri bir çırpıda uydurma olarak kabul edilmiş ve hadis ilminin gündeminden tamamen çıkarılmıştır. Böylece hadis kültür ve medeniyetine de çok ağır bir darbe vurulmuştur.

* * *

Gerçekte Fahr-i Kâinat'ın daha ilk nübüvvet yıllarından itibaren çevresinde toplanan bu kişilerin Müslüman toplumda ayrı bir yeri olduğu gibi, onların sayılarının da bir hayli kabarık olduğu görülür. Bu insanların ayrıca, İslâm dininin gelişme ve yücelmesinde de çok büyük hizmetleri olmuştur. İşte, Selman-ı Fârisi, Suhayb er-Rumî ve Bilâl-i Habeşi daha bir çok kimseler bu gayr-i Arap sahabelerin en önde gelen parlak simaları arasında idi.

Mâmâfih Hz. Peygamber'in yakın çevresinde yer alan bu yabancı kavimlerden kimseler grubuna Hz. Peygamber'in ilk çocukluk ve nübüvvet yıllarında Mekke'ye gelip yerleşen ve Hz. Peygamber'in amcası Hâris'in himayesinde yaşayan Türk asıllı Süreyc Âilesi'ni de ilâve etmemiz gerekmektedir. Türklerin geleneksel sanatı demircilikle uğraşan ve çok güzel kılıçlar yapan bu Türk âilesinin Peygamber sülalesi arasındaki himayesi uzun seneler, hatta Hz. Ali'nin torunu ve Hz Hüseyin'in şahsiyetli kızı Sükeyne'ye kadar devam etmiştir ki bu hâlâ başlı başına bir

araştırma konusudur. Zira bu âilenin bilinen ve gelmiş geçmiş bu en büyük “Arap Musikî Üstad”larından biri olan Ubeydullah b. Süreyc et-Türki, O “Dâvûdî Sesiyle” okuduğu gazeller sebebiyle herkesin dikkatini çektiği gibi Sükeyne'nin de dikkatini çekmiş ve ayrıca onun çok büyük teveccüh ve iltifatlarına mazhar olmuş ve onu çoğu halde kendi konağında ağırlamıştır.

Hemen şunu itiraf edelim ki Hz. Peygamber; kendi nübüvvet hayatının ilk yıllarından itibaren Ona koşan, Ona ve yüce davasına sonsuz bir iman coşkusu ile bağlanan bu kişilere bütün varlığı ile sahip çıkmış onlara çok yakın bir ilgi göstermiş, onların milli kimlik ve gururlarını okşamış ve bir çok iltifat ve teveccühlerde bulunmuştur. O kadar ki Hz. Peygamber onları kendi “Ehl-i beyti” arasında zikredecek kadar ileri gitmiş ve böylece onlara en büyük sevgi ve ilgisini göstermiştir. Hatta Hz. Peygamber; Selman'ı; bir Fars'lı, Bilâlî; bir Habeş'li, Suheyb'i; bir Rum olarak bu milli kimlikleri ile kabul etmiş, onlarla bu milli kimlikleri ile konuşmuş ve onların hatırı için mesela Selman için; Farsça'yı, Bilâl için; Habeşçe'yi ve Suhayb için; Rumca'yı yani onların ana dillerini öğrenmek istemiş ve çoğu halde onlarla bu öğrendiği kelimeler yani kendi dilleri ile hitap ederek onların milli kimliklerini kabul etmiş ve onların gönüllerini almıştır. Oysa Hz. Peygamber böylece, onların şahsında kendi ebedi risâletinin “milletlerarası kimliğini” ortaya koymuş oluyordu. Ne ilginçtir ki Hz. Peygamber'in; bu kitabın ilgili bölümlerinde tartışıldığı gibi, Türkçe konuştuğu ve hatta Türk ulularına hitaben Türkçe bir mektup gönderdiği de yine bu rivayetler arasındadır.

Hz. Peygamber'in; Peygamber yurduna ulaşan Ona koşan, bu yabancı sahabelerle iyi ve kötü günlerinde beraber olması, eminiz ki onun tebliğ hayatının en tatlı, en zevkli anlarını oluşturmakta idi. O, sayıları bir hayli kabarık olan bu ilk Müslüman ve fakat gayr-i Arap Sahabelerin şahsında, kendisinin “bütün insanlığa bir rahmet Peygamberi olarak gönderildiğini” sanki gözleri ile görüyor ve bundan sonsuz bir haz ve zevk alıyordu. Belki O, kendi Mübarek Zâtının şahsında; bütün Araplar ve Arabistan'ın Müslümanlığını, Selman-ı Farisinin şahsında Türkler ve Orta Asya'nın Müslümanlığını, Suhayb er-Rûmî'nin şahsında Orta Doğu ve Anadolu topraklarının Müslümanlığını, Bilâl-i Habeşî'nin şahsında ise; bütün siyah Afrika kıtasının Müslümanlığını görüyor ve bundan ayrı bir mutluluk duyuyordu.

İşte Hz. Peygamber, bu Sahabelere bu büyük gelişme; yani İslâmiyet'in kıtalararası bir din, bir devlet olacağının ilk müjdeleyicileri gözü ile bakıyordu. Zira, Hz. Peygamber, bir bakıma onların her birini; sanki bağlı olduğu millet ve coğrafya namına, İslâm iman ve hidâyetine koşan ilk öncü ve temsilcileri olarak görmüş ve onların şahsında, o millet ve kavimlerin daha şimdiden Müslümanlıklarını kabul ve ilân etmiştir. Nitekim Hz. Peygamber, kendisinin çok yakından bildiği bu ezel sırrını, çevresindekilerin de keşfetmelerini istercesine şöyle buyurmuşlardır; “İman ve İslâm'a hizmet yolunda yarışan milletlerin en önünde koşanlar dört kişidir. Bunlardan ben: Arapların en önünde koşanı, Selman; Farsların (yani Türkler'in) en önünde koşanı(*), Suhayb; Rumların ve Bilâl ise; Habeşlilerin en önünde koşanı, (onların hak yoldaki temsilcileri)dir”.

* * *

Hadd-i zatında, İslâm'a hizmet yolunda ve aynı kuldarda çeşitli milli kimliklerle bir Türk, bir Arap, bir Fars bir Habeş ve bir Rum olarak koşmak ve hizmet bayrağını taşımada bir iman kardeşliği içinde yarışmak çok muhteşem bir duygu olduğu gibi Allah için takvanında özüdür. Nitekim bu gerçek Kuran-ı Kerim'in bir ayetinde şöyle dile getirilmiştir.

“Ey insanlar! Şüphesiz ki biz, sizleri bir erkek ve bir dişiden yarattık. Bir birlerinizi tanımak için de sizleri milletler ve kabileler haline getirdik. Doğrusu Allah katında sizin en üstün olanınız en takvalı olanınızdır. Şüphesiz ki Allah her şeyi hakkıyla bilen ve her şeyden haberdar olandır”.

Böyle söylemekle Hz. Peygamber bir büyük gerçeği daha vurgulamış oluyordu. O da, ne ilginçtir ki, bugün bile hâlâ bir kısım zavallı Müslümanlar tarafından bir realite olarak kabul edilmeyen ve düpe düz bir “ırkçılık” olarak görülen “etnik realite” ve “milli kimliğin” Hz. Peygamber tarafından kabul edilmesi ve bunun münakaşa edilecek bir konu dahi olmayışdır. Öyle ya; Hz. Peygamber; bir Arab, Selman; bir İran'lı, Suhayb; bir Rum, Bilâl bir Habeşli ve Ubey b. Selûl ise bir Yahudi Süreyciler ailesi bir Türk idi. Onlar bu kavim ve milletlere mensup kimselerdi.

Zira Hz. Peygamber'e göre; kişinin aile bakımından sağlam bir haseb ve nesebi olduğu gibi, milli kimlik bakımından da âit olduğu bir kavim olmalı idi. Bu Ona göre bir ırkçılık değil, bilakis, bu kişilerin yeni toplumda, yüce ve makbul bir kişi olduğunun bir delili idi. Bunun, bir kısım ufuksuz kimseler tarafından iddia edildiği gibi, ırkçılık,

şövenizm ve aşırı milliyetçilikle hiçbir ilgisi yoktu. Tam aksine bunlar; yeni Müslüman toplumun Kureyş ve Yahudilere karşı alternatif bir zenginliği ve ümmet yapısının çok sağlam bir temel taşları idi. Hatta bu insanların Hz. Peygamber'e göre; o toplumda, iyilikte, hayırda, İslâm'ın yüce gayelerine hizmet yarışında, kendi kavmi ve milleti ile övünmelerinde dahi bir sakınca yoktu.

Diğer taraftan her hangi bir kişinin, İslâm'a hizmet yarışında kendi etnik kimliği ile mesela; Türk, Arap, Fars ortaya hizmetlerine sahip çıkması, Hz. Peygamber tarafından da teşvik edilmiş ve bu hiçbir zaman faşizan bir ırkçılık olarak görülmemiştir. Oysa bu durum Zaman-ı Saadet'te de bir kısım ashabın kafasını meşgul etmiş ve bunu Hz. Peygamber'e soranlar bile olmuştur. Nitekim Süraka b. Cu'sum dan gelen bir hadisinde Hz. Peygamber, ufukları aşarak bugünlere kadar gelen ve sanki günümüz insanlarına hitap eden bir mesaj vermiş şöyle buyurmuştur; "Sizin en hayırlınız kavminin zulüm ve haksızlıklarını destekleme gibi bir günah işlemekten kendi soyunu müdafaa eden kimsedir".

Buna benzer bir başka rivayette bize Vesile b. el-Eska'dan gelmiştir. O diyor ki; "Bir gün Hz. Peygamber'e sordum;

"-Ey Allah'ın Rasulü! Siz ırkçılığı yiyor ve "bu cahiliye davasını güdenler bizden değildir" buyuruyorsunuz. Acaba kişinin ırkını sevmesi bir türlü ırkçılık mıdır? Bunun üzerine Hz. Peygamber şöyle buyurmuşlardır;

"-Hayır bu ırkçılık değildir. Ancak bir kişinin zulüm yaptığını bile o kişiye kami bağlılık dolayısıyla yardım etmesi, işte bu zulmün ta kendisidir".

Görüldüğü gibi, bu ve benzer bir çok hadislerde çok daha açık bir şekilde ifade edildiği üzere, kişinin kendi kavmi kimliği ile ortaya çıkması ve İslâm'ın yüce gayelerine hizmet etmede yarışması, bunlarla övünmesi veya kendi kavmi ile başkalarını incitmemek şartıyla gurur duyması, Hz. Peygamber'in nazarında makbul bir davranış olduğu gibi bunun hiçbir dini sakıncası da yoktur.

Hatta bize göre bu müstehab derecesinde bir sünnet ve Müslüman Türk Milleti için tamamen farklı bir keyfiyettir. Zira bir milleti düşünür ki, O millet İslâm dinini yüce gayelerine kaniyla, canıyla bir Karahanlı Türkleri, bir Gazne Türk Sultanlığı, bir Selçuklu Türkleri ve bir Osmanlı Türkleri olarak tam on asır hizmet etmiş, bir an olsun istikametten ayrılmamış, İlâ-yı Kelimetullah sancağını hür ufuklarda dalgalandırmış ve bu uğurda verdiği şehitlerin kanı nehirler gibi akmış ve kemikleri dağlar gibi yığılıp kalmışsa, o milleti, dil, din ve ırk farkı gözetmeksizin herkesin sevmesi, ONA YAN BAKMAMASI, ona saygı göstermesi de MÜSTEHAAB DERECEİNDE bir sünnettir. Zira, Müslüman TÜRK MİLLETİNİN, İman hakimiyetini payidar etme yolunda ve her türlü takdirin üstündeki yüce hizmetlerini takdir etmek Allah ve Peygamber sevgisine eş değer bir fazilet ve bir vebaldir.

Nitekim Fahr-i Kâinat Efendimizde Orta-Asya'nın kendine has tabiat kuvvetlerinin adeta yoğurarak ortaya çıkardığı bu tunç yüzlü kırmızı çehreli yağız bakışlı yiğit Türklerle övünmüş ve "Allah (c.c.)'ın kendisini kırmızı çehreli bu kişiler sayesinde diğer milletlere karşı üstün kıldığını" beyan ederek bundan ayrı bir gurur ve sevinç duymuştur. O kadar ki Fahr-i Kâinat Efendimiz; bir Karahanlı, bir Gazne Türk Sultanlığı, bir Selçuklu ve bir Osmanlı ile bizlerden çok daha fazla övünmüş ve onlara nübüvvet minberinden seslenerek şu müjdeyi vermiştir; "Kırmızı yüzlü ve yüzleri sanki örs üstünde dövülmüş ve derilerle kılıflı kalkanlar gibi (sağlam, geniş ve heybetli) TÜRKLER'e müjdeler olsun! Allah'a yemin ederim ki, insanlar öfkelerinden çatlasa da Allah onlara hem bu dünyada ve hem de öbür dünyada ne isterlerse verecek ve onları kesinlikle mükafatlandıracaktır". Çünkü bu Türk boyları, Hz. Peygamber'in Orta Doğuda temelini attığı iman hakimiyetinin, bir cihan hakimiyeti haline gelmesinde, Cenab-ı Hakkın, Hz. Peygambere yardımcı kıldığı Türk boyları idi.

* * *

Diğer taraftan; Hz. Peygamber'in bu muhtevada ve sayıları bir hayli kabarık olan hadislerinin; beşeriyetin ortak malı olan ve insanlığın doğuşu kadar eski olan müspet manadaki milliyetçiliği hele, hele kökü tarihin derinliklerinden kopup gelen Türk Milliyetçiliğini izah etmede de çok ayrı bir yeri olmalıdır. Ne ilginçtir ki, realitede bu; hiçte böyle olmamıştır. Zira klasik Hadis âlimleri, bu hadislerle sosyal bir fenomen olarak yaklaşacakları yerde; ilk devir hadis âlimlerinin ortaya koydukları metodolojik bir açıdan yaklaşmışlar ve bir kavmi öven ve yeren hadis ve haberlerin hepsine bir ortak görüş teşekkül etmeden mevzu yani uydurma hadis gözü ile bakmışlardır. İşte asıl bundan

sonradır ki bu muhtevadaki hadislerin hemen hepsi mevzu hadis muamelesi görerek rafa kaldırılmış ve hadis ilminin gündeminden de çıkartılmıştır. Bu sanki bir “Hadis Ehli” dostumuzun da ifadesi ile, diri ve hayatta olan bir kimsenin bir ölü gibi morga kaldırılmasından başka bir şey değildi”. Bu vahim bir durumdur, yukarda da ifade edildiği gibi, hadis kültür ve medeniyetine vurulmuş çok büyük bir darbedir. Zira, sizler bu hadisleri, eskilerin tabiri ile “ke enlem yekun (varken yok saymak) sayarsanız, Hz. Peygamber’in Nübüvvetinin kıyamet kadar geçerliliği kalmadığı gibi, Onun Orta-Doğu iman hakimiyetinin devam etmesi ve bu hakimiyetin istikbali konusunda Hz. Peygamber’in ortaya koyduğu temel politikalarda bir anda geçerliliğini kaybetmiş olur. Bu hadisler diğer taraftan Hz. Peygamber’in nübüvvetini kıyamet kadar geçerli kılmak üzere Onun göstermiş olduğu mucizelerdir. Onların pek çoğu da ak yüzlü sakallı “Tarih dede” tarafından kabul ve tasdik edilmiştir.

Mâmâfih klasik Hadis Âlimlerinin bu yaklaşımı, Türkler hakkındaki bu söz konusu pek çok hadisleri içinde geçerli olmuş ve bundan da öte Müslüman Türk Milletine bu konuda çok büyük bir haksızlık yapılmıştır. Zira bu metodolojik uygulama ve daha sonraki asırlarda bu yöndeki olumsuz gelişme ve aykırı yaklaşımlar sebebiyle; Hz. Peygamber’in TÜRKLER ve onların İslâm’ın yüce gayeleri uğruna yapmış oldukları sonsuz hizmetlerini bir “Peygamber mucizesi ve müjdesi” olarak beyan eden ve her biri ayrı bir Peygamber teveccühü olan bu hadisleri anlama ve murad-ı Peygamberiyi keşfetme ve bu Peygamber mesajlarını bir ilahi müjde olarak Muhammed ümmetine ulaştırma keyfiyeti de bitmiş ve müslümanların tutunacak ümit ağacında kesilmiştir.

Zira Hz. Peygamber’in bu muhtevada Türkler hakkında söylediği hadisler ve Muhammed Ümmetine verdiği mesajların aradan on dört asır geçmiş olmasına rağmen hâlâ Türk hadis otoriteleri de dahil, hiçbir ilim adamı tarafından, hiçbir ciddi çalışmanın yapılmış olması ve onlara “Mevzu-Uydurma” hadisler gözü ile bakılarak bir kenara itilmesi bu kabil menfi düşünce ve aşırı davranışların bu ilim muhitlerinde ne kadar etkili olduğunu göstermektedir.

* * *

Fakat bizim burada ve asıl üzerinde durmak istediğimiz çok büyük ve bir o kadar da önemli bir konu daha vardır. O da, Hz. Peygamber’in nazarında çok geniş ve külli manada Orta-Asya Türklüğü ve onların hilâfet ordusunun demir bilekli ve arslan yürekli ve çelik yelekli askerleri olarak Bağdad’a gelen ilk Müslüman öncüleri, ayrıca onların bir devamı olan Selçuklu ve Osmanlı Türkleri, tarihi Orta Doğu Türk misyonunun bu yeni temsilcileri ve onların; Hz. Peygamber ve Onun, nübüvvet ve risalet davası bakımından ifade ettikleri ilahi misyonu ortaya koyan ve bu konularda yekûnu bir hayli kabarık olan Peygamber hadisleridir. Daha açık bir ifade ile Hz. Peygamber’in Türkler hakkındaki bu bilgilerinin maddi kaynağı var mıdır? Yoksa bunlar Ona bir İlham-ı Rabbanî olarak sunulmuş ilahî lütuflar mıdır?

Gerçekte Hz. Peygamber; kendi zamanında Türkleri en iyi bilen ve onları yakından tanıyan çok yüce bir kişi ve bir ulu Peygamber idi. Onun Türkler hakkındaki bu bilgilerinin kaynağı sadece bir vahiy kültürü ve Rabbanî ilhamlardan ibaret de değildi. Bilindiği gibi Hz. Peygamber; ilk genç-lik yıllarından itibaren, aktif bir ticarî hayatın için de olmuş ve “el-Emin Dürüst Kişi unvanı ile anılmıştır. Onun; Peygamberliğinin ilk yıllarına kadar devam eden bu ticari hayatı yaklaşık yirmi sekiz seneye ulaşmaktadır. O, bu uzun ticâret hayatında, Arabistan yarımadası ve çevresindeki meşhur ticâret merkezleri, diğer bir ifade ile “panayırı”na bir çok seferlerde bulunmuştur.

Hz. Peygamber de bir çok Arap tacirleri gibi, Şam’a Kudüs’e gitmiş, bugünlerin tabiri ile serbest bir deniz ticâret bölgesi olan Basra-Bahreyn körfezlerine uğramış ve pek çok muhtemeldir ki bu seferlerinin birinde Sâsânilerin başkenti Medâin’e kadar gitmiştir. Hz. Peygamber bu seyahatleri sırasında sâdece ticâretle meşgul ol-mamış, ayrıca bu şehirler, buralarda yaşayan insanlar, hatta İran ve Rumlar hakkında bir çok sosyal ve siyâsi bilgiler elde etmiş, do-layısıyla çağın içinde ve dünyayı bilen, görgülü, bilgili, kültür sahibi çok medenî ve çok yüce bir kimse olmuştur.

* * *

Hz. Peygamber’in İran ve Rumları tanınması yolunda ileri sür-düğümüz bu fikirler TÜRKLER hakkında da geçerlidir. Zira O, Basra-Bahreyn körfezi ve Medâin’e kadar uzanan bu ticari se-ferlerinde sâdece Orta-Asya da vukua gelen sosyal ve siyâsi ge-lişmelerden haberdar olmakla kalmamış, aynı zamanda buralarda Türk tâcirleri veya Türk asıllı bir çok kimselerle karşılaşmış, onlarla görüşmüş, konuşmuş, onlarla alış verişlerde bulunmuş

onlardan bir “çadır” satın almış belki bir kaç kelime Türkçe öğrenmiş ve Türkler hakkında, hatta peygamberliğinden önceki yıllarda dahî çok geniş bilgilere sahip olmuştu. Onun bu bilgileri kulaktan dolma yalan yanlış şeyler değil, bizzat bu seyahatları sırasında kazandığı tecrübe, yüz yüze elde edilmiş gerçek bilgilere dayanıyordu.

Zira Hz. Peygamber bir çok hadislerin de; “Orta Asya yaylalarının bu cihangir bekçileri, yâni Türklerin çehreleri, fiziki yapıları, göz yüz ve burun şekilleri, yarı göçebe hayatın bütün özelliklerini yansıtan giysileri hakkında şaşılacak derecede teferruatlı bilgiler vermiş, hatta daha da ileri giderek Müslüman Arapların Türklere olan münasebetlerinde daha da dikkatli olmalarını istemiştir. O kadar ki O, bu hadislerinde Türklerle harp etmenin çok vahim sonuçlar doğurabileceğini vurgulamış ve Türklerin Araplara dokunmadığı sürece Arapların, her ne şekilde olursa olsun Türklere ilişmemelerini, onlarla devamlı bir mütâreke ve barış hâlinde bulunmalarını tavsiye etmiştir”.

Bununla beraber, Hz. Peygamber'in Türklerle ilgili hadislerinin bir çoğu da Onun, diğer bir çok meselelerde olduğu gibi, kökü ilâhî bir menşe ve Rabbani bir ilhama dayanan ve Onun kıyamete kadar devam edip gidecek olan gerçek mucizelerini ortaya koyan hadisleridir. Hemen şunu ifâde edelim ki, Hz. Peygamber'in bu muhtevada ve bir ilham-ı Rabbanî ve bir ihbâr-ı gaybi olarak verdiği sadece Türklerle sınırlı da değildir. Zira Hz. Peygamber daha ilk “nübüvvet” yıllarında itibaren “Muhammed Ümmetinin” yarınlara, hem de hiç bir ufuk ta-nımayan o nübüvvet ve risâlet gözü ile bakmış ve istikbâlde cereyan edecek büyük ve baş döndürücü olayları sanki bir filim şeridi sey-redercesine çevresindekilere haber vermiştir. O bu cümleden olmak üzere ve bir ilhâm-ı Rabbani olarak Türklerden bahsetmiş ve ilâhî kader kaleminin “Levh-i Mahfuz” de-diğimiz “Evrensel Kader Kitabı”nda onlar hakkında yazılmış olan iyi, güzel ve bir o kadar da endişe verici şeyleri okumuştur. Nitekim ashabdan Ebû Zeyd el-Ensârî'den gelen bir rivayette Hz. Pey-gamberde zaman zaman görülen bu son derece özel ve kendine has bu vecd ve istiğrak hâli dile getirilmiş ve şöyle denilmiştir;

“Biz bir defasında Hz. Peygamber (s.a.v.)'le sabah namazını kıldık. O namazdan sonra minbere çıktı ve bize bir konuşma yaptı tâ ki öğle namazına kadar. Sonra O minberden indi, öğle namazını kıldı. Sonra tekrar minbere çıktı ve bize ikindiye kadar bir konuşma daha yaptı. Sonra indi ikindi namazını kıldı. Sonra yine minbere çıktı ve bize güneş batıncaya kadar bir konuşma daha yaptı. O bu konuşmalarında (kıyâmete kadar) olmuş ve olacak bütün şeyleri bize haber verdi, bildirdi, Bunları en iyi bilenimiz hafızası en iyi olanımızdır([1]).

Hz. Peygamber, bu bilgilendirme işini her zaman yapmış ve Mescid-i Rasûldeki sohbetlerinin çoğunu buna ayırmıştır. Nitekim Huzeyfe b. el-Yemânîden gelen bir başka rivayette ise şöyle denilmiştir; “Bir defasında Hz. Peygamber (s.a.m.) ayağa kalktı ve bize bir konuşma yaptı. O bu konuşmasında, kıyamete kadar olmuş ve olacak ne varsa bize haber verdi. Hiçbir şey bırakmadı. Öğrenmek isteyen öğrendi istemeyen de câhil kaldı”([2]).

İşte Hz. Peygamber, Muhammed ümmetinin yarınlara ilgilendiren müthiş olayları haber veren bu konuşmaları ve normal sohbetleri sırasında mübarek gözleri ile Orta Asya bozkırlarına ve buralarda at koşturan yağız cehreli, yiğit yapılı Türklere bakmış, onların şahsında İslâm dini ve dünyasının mukadderatı ile ilgili büyük olayları bir bir, hem de şaşılacak bir derecede haber vermiş ve insanları bu büyük olay-lardan ders almaya çağırmıştır. O bu cümleden olmak üzere;

“Müslüman Arapların Türklerle bir çok defalar harp edeceklerini, daha sonra bu Müslüman Türkler için Orta doğu hakimiyetine giden yolun açılacağını, Türklerin İslâm dünyasına üç büyük akın yapacağını ve onların en sonunda Arabistan'ın “yavşan otu” ve “İlgün ağacı” biten yerlerine kadar ulaşacaklarını, yine Hz. Peygamber İstanbul'un Türkler tarafından fetih olacağını onu fetheden yüce, ulu ve mübarek bir kavim olduğunu, hilâfetin Türklere intikâl edeceğini haber vermiş, bu arada Selçuklular ve Osmanlıların tarihi misyonunu izah eden bir çok hadisler söylemiştir. Ne var ki Moğollar Onu endişelendirmiş ve çoğu halde Onun ufkunu daraltmıştır.

Hz. Peygamber Türklerle ilgili hadislerinde; onların sık sık “kırmızı çehreli” kimseler olduklarından bahsetmiş ve “ben siyahlarla kırmızı çehreli kimselere peygamber olarak gönderildim” diyerek Türklere büyük teveccüh ve iltifatlarda bulunmuş, onların Müslümanlığına kefil olmuş ve dolayısıyla Türklerin büyük bir çoğunlukla Müslüman olacaklarını haber vermiştir ki bu hadisler Onun bir ilhâm-ı Rabbanî olarak vermiş olduğu haberler olarak karşımıza çıkmaktadır.

Hz. Peygamber'in; bir avuç müminlerin dışında, herkesin her şeyi inkâr ettiği bir devirde haber vermiş olduğu bu büyük olayların; Onun vefatından, hem de asırlarca sonra gerçekleşmesi, Türk hakimiyet sınırlarının şüphesiz

Yemen'e kadar ulaşması, bunu ancak bir Peygamber mucizesi olarak izah etmenin dışında hiçbir yol ve akıl yoktur. Hz. Peygamber'in; Selçuklu ve hele, hele Osmanlı'lardan bah-seden hadisleri de böyledir. O, bu hadisleri ile Selçuklu ve Os-manlıları; Peygamber ümmetine ulu, mübarek bir "hizmet ehli" olarak gös-termiş, onların şahsında müslüman Türk Milletine çok büyük iltifat ve teveccühlerde bulunmuş, onları; "Allah yolunda cihat etmeyi seven" ve "İslâmın Yüz Akı" bir kavim olarak görmüş, onları kendi ebedi risâlet görevini devir almaya çağırmış ve bir manada Orta Doğu iman hâkimiyetinin alt yapısını hazırlamıştır. Hatta Hz. Pey-gamber bu büyük ilâhî mesajlarında daha da ileri gitmiş ve İslâm Hilâfetinin Türklere intikâl edeceğini haber vermiş ve bu manadaki yapısal değişiklikler hakkında şaşılacak derecede ilginç açık-lamalarda bulunmuştur.

Ne var ki, Hz. Peygamber'in; bunca İslâm milletleri arasında, kudsi hilâfet makamına Araplardan sonra sâdece ve yalnız Türk milletini aday olarak göstermesi ve bunların bir, bir tahakkuk etmesi, değil Hz. Peygambere inanan, Ona inanmayanları dahi şaşkına çe-viren ilâhî bir keyfiyet olmalıdır. Zira Hilafet; Hz. Peygamber'in bir ilhâm-ı Rabbani olarak haber verdiği gibi Türklere intikal etmiş ve Türkler sayesinde İslâm Tarihinde en şerefli devrini yaşamıştır. Zira Yavuz Sultan Selim Han başta olmak üzere Kanunî Sultan Süleyman ve diğer Osmanlı Sultanları bu arada Sultan Abdül Hamid Han (II.) İslâm tarihinde bir eşi ve benzeri olmayan en büyük halifeler ara-sında olmuşlardır. Hz. Peygamber Osmanlı Sultanlarını bu manada "Nübüvvet Hilâfeti"nin gerçek temsilcileri olarak görmüştür. Bu şüphesiz Müslüman TÜRK MİLLETİ için yüce bir mazhariyet olduğu gibi, Yüce Allah'ın onlar için takdir etmiş olduğu ve Kur'an-ı Kerim'in bir çok ayetleri ile sabit olmuş ilahi bir keyfiyettir.

* * *

Diğer taraftan; Hz. Peygamber'in, Türklerle ilgili hadisleri; başta Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim olmak üzere "Kütüb-ü Site"-Altı Altı Büyük Hadis Kitabı", yani, hadis külliyyâtının zirvelerdeki bu âbidevi eserleri, onların şerhi yolunda yazılmış daha binlerce devasa eserler ve yine bunların dışında, ilk hicret asrından itibaren zamanımıza kadar kaleme alınmış on binlerce hadis kitaplarında, hem de bû-tünüyle yer almaktadır. Hattâ bu hadislerin bir kısmı Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim de nerede ise aynı metin ve muhtevalarla zikredildiği için, hadis literatüründeki özel tabiri ile "Müttefakun Aley" mertebesinde hadislerdir ki, bunların sıhhatinden, doğruluğundan hiç kimsenin en ufak bir şüpheyi düşmemesi gerekmektedir.

Burada hemen şunu ifâde edelim ki; gerek Sahih-i Buhâri, ge-rekse Sahih-i Müslim, Allah'ın kelâmı Kur'anı Kerim'den sonra, dini kaynak itibarı ile en sağlam en güvenilir bir temel hadis kaynağı olarak kabul edilmiş ve Çin Seddi'nden, Atlas Okyanusu sahillerine kadar yayılan İslâm ülkeleri ve yeryüzünde yaşayan bütün müslümanlar arasında, hemen her devirde çok büyük bir saygı ve hüsn-ü kabule mazhar olmuştur. Evet, unutulmamalıdır ki Sahih-i Buhari; bir Peygamber'in sözleri hakkında yazılmış, dünyada başka bir eşi ve benzeri bulunmayan tek kitaptır. Bu hususta kıyamete kadar onu aşan bir kitabın yazılması artık asla mümkün görülmemektedir.

Ancak madalyonun bir de öbür yönü, bize göre, inadına talihsiz ve kahredici bir yönü daha vardır. O da; yukarda da ifâde edildiği gibi, Hz. Peygamber'in Türkler hakkında ve yekûnu bir hayli kabarık olan bu hadislerinin daha tam bir ham malzeme yığını halinde bulunması ve aradan asırlar geçmiş olmasına rağmen şimdiye kadar ciddi manada yerli ve yabancı ilim adamları ve din âlimlerinin bu hadisler üzerine hiçbir ciddi çalışma yapmamış olmalarıdır. Daha açık bir ifâde ile; böylesine önemli bir konuyu müstakil olarak ele alan, başta Sahih-i Buhari ve Sahih-i Müslim olmak üzere, muteber hadis külliyyatlarında zikredilen bu hadisleri, hatta onların "zaif" ve "uydurma" olanlar da dâhil teker, teker inceleyen, onları metin, isnâd ve isnad'ta yer alan hadis ricâli, onların durumu ve hele hele bu hadislerin Türk ve Türk tarihinin olayları ile uyumunu sağlayan terkibi, şümullü hiçbir çalışma henüz yapılmamıştır.

Artık bu hadislerin tarih metodolojisi ile Hadis ilmi ve Hadis Usulü yönünden umumî bir değerlendirmesinin yapılması, onların ve temas ettiği konular itibarı ile Türk tarihinin umumî akışı içinde de-ğerlendirilerek daha yapıcı bir senteze doğru gidilmesi zamanı çok-tan gelmiştir. Zira bu hadisler bugün bizim için bir manada dini bir "obje" olmaktan çıkmış milli bir gurur ve târihi bir metin ve bir belge hâline gel-miştir. Bu bakımdan Türklerle ilgili bu hadisler hakkında artık ciddi çalışmaların daha fazla vakit kaybetmeden yapılması, onların hem tarih hem de ilim âleminin münâkaşasına biran önce sunulmasının za-manı her halde gelmiş olmalıdır.

Zira; hadis kitaplarında doğrusu ve yanlışı ile kendileri hakkında TÜRKLER kadar çok hadisler söylenilmiş, bedeni yapıları ve fiziki özellikleri hakkında şaşılacak derecede bilgiler verilmiş, İslâmî şahsiyetleri dile getirilmiş ve ilahi misyonları üzerinde durulmuş hulasa hadislerle övülmüş ve Hz. Peygamber'in yüce teveccühlerine mazhar olmuş

zaman zamanda Hz. Peygamber'i endişelere sürüklemiş bir başka millet yoktur. Bu bile kaydedilmesi gereken başlı başına bir olaydır.

* * *

Ne var ki bu konulardaki ciddi çalışmalar yukarda da ifâde edil-diği gibi henüz başlamamıştır. Zira, İlahiyat Fakültelerimizdeki bir çok değerli ilim adamlarımız, başta Tefsir ve Hadis otoriteleri, böylesine önemli hem dini ve hem de milli bir konuya, tahminlerin ötesinde ilgisiz kaldıkları gibi, Türk tarihçilerinin durumları da onlardan farklı değildir. Hz. Peygamber'in Türklere dâir hadislerini, yazdıkları kitaplarda satır arası müdafaa eden bir kaç kişi müstesna, onlardan bir çoğu en ufak ilmi bir so-rumluluk hissi duymamış ve bu hadisleri, çok cesur bir pervasızlıkla reddetmişlerdir. Onlar; Hz. Peygamber'in değil diğer kaynaklar, Kütüb-i Site yani Sahih-i Buhâri ve Sahih-i Müslim gibi temel kay-nakların hadislerini bile kabule yanaşmamışlar ve diğer bir çok ko-nularda olduğu gibi bu konuda da çok hazin bir ehliyet-sizlik örneği sergilemişler ve onları "haşa" hadis formunda söylenmiş ulu orta sözler olduğunu beyan etmişlerdir.

Hatta bu ölçüsüz sözde ilim adamlarından bazıları, mesela İlhan Arsel, gibi Arş-ı Âlâ'nın altında hırlarcasına bir nasipsizlik örneği sergilemiş, değil hadisleri; Hz. Peygamberi, bizzat mübarek şahsını ve Onun "Ebedî Risâlet Misyonu"nu inkâr etmişlerdir. Bu nasipsizler, daha da ileri gitmişler ve manevi varlığı ile bizleri her zaman kucaklayan Fahr-i Kâinat Efendimizi, sanki zorba bir Arap milliyetçisi, hâşâ azılı bir Türk düşmanı olarak takdim etmişlerdir. Böylece bu kara vicdanlı ilim yobazları Onun, Türkler hakkındaki hadislerini böyle şerefsiz bir gaye için yorumlamaya kalkışmışlar ve kara bir cehalet örneği ol-muşlardır. Onların Müslüman halkımızın maşerî vicdanını hiçe sayan ve adetâ isyana zorlayan bu zavallı, inadına perişan görüşleri "Hayır!" hezeyanları bu kitabımızın "Giriş" bölümünde çok acı bir şekilde ele alınmış ve gerekli cevaplar da verilmiştir.

Ancak burada çok ciddi bir soru sormamız gerekmektedir. Peki; Hz. Peygamber'in Türkler hakkındaki Hadislerinin gerçek anlamda durumu nedir? Onlar gerçekten de uydurma hadisler midir? Bu soruya burada uzun uzun hamasi cevaplar vermek niyetinde değiliz. Hemen şunu itiraf edelim ki; biz de, bu hadislerin tümünün "Uydurma olduğunu", akıl ve mantık yoluyla hem de otuz senedir ispat etmeye çalıştık. Bunca uğraşmalarımıza rağmen onların "Uydurma Hadisler" olduğunu ispat edemedik. Zira bu hadislerin uydurma hadisler olduğu hak-kında usûl-i hadis âlimlerinin senelerce önce ortaya koyduğu ve daha ziyade "isnad"a dayanan ve: "Onun senedi zayıftır!" veya se-netteki şu kişi "güvenilir değildir!" şeklindeki beylik ifâdeler yeterli değildir. Bu hadislerin muhtevalarının bir de tarih objektifinde de-ğerlendirilmesi gerekmektedir.

Hadis usulcülerince bugün bile kabul görmeyen öyle hadisler vardır ki; daha sonra cereyan eden siyâsî ve dini olaylar onların muhtevalarının bütünüyle doğruluğunu ortaya koymuş ve târih ilmi onların hakikatlerini kabul etmiş ve ak sakallı Tarih Dede usul âlimlerini çok zor durumda bı-rakmıştır.

Zira bir "Hadis" düşününüz ki Bu hadisi Hz. Peygamber, İslâm'ın en erken devirlerinde bir ihbâr-ı gaybî olarak söylemiş olsun! Bu hadis; yine en erken devirlerde meselâ h. II. asırda yazılmış kitaplar, bu arada "Kütüb-i Sitte" gibi daha bir çok hadis koleksiyonlarında muttasıl isnan ve taş gibi metinlerle yerini alsın! Ayrıca Hz. Peygamber'in bir ihbâr-ı gaybî olarak haber verdiği yüksek hakikatlar; bu hadisler, hadis literatürüne geçtikten en az beş, altı, yedi hatta on asır sonra hem de Fahr-i Kâinatın haber verdiği gibi tam tamına çıksın! Ayrıca ak saçlı, ak sakallı ve nur yüzlü Tarih Dede bu hadislerin vermiş olduğu ihbar-ı gayrileri nerede ise bütünüyle kabul ve tasdik etsin.

Diğer taraftan bütün bunlardan sonra birileri çıksın! Bütün bu hadisleri yukarda saydığımız faktörlerin hiç birini nazar-ı itibara almasın! Sadece hadislerin isnadı ve bu isnatta bulunan ravilere bakarak bu hadisleri "Uydurma" hadisler diyerek reddetsin! Daha sonra bunu kendine has sudan sebepler ve usul âlimlerinin ortaya koyduğu ve çoğu halde geçerliliğini kaybeden kriterlerle izah etmeye çalışsın! Ayrıca bu zatın tarih ilmiyle arası hiç iyi olmadığı gibi, hiçbir sosyal ve beşeri ilimleri de bilmesin! İşte bu kişilerin sadece ilmi değil, aklî ve zihinsel yönlerden de özür-lü bir kimse olması gerekmektedir.

Nitekim bizim bu büyük çalışmamızda Hz. Peygamber'in Sind ve Hindistan'ın Müslüman güçler tarafından fethi, Malazgirt Meydan muharebesi, İstanbul'un fethi, Çanakkale savaşları ve Gazi Mustafa Kemal ile ilgili naklettiğimiz hadislerin hepsi bu cümledendir ve taş gibi isnad ve metinleri ile, Kütüb-ü Site de dahil, hadis literatürünün en muteber kitaplarında yer almışlardır. Bu hadisleri, bir insanın muhtevası ve ifade değerlendirdiğinde ona

şaşmaması mümkün değildir.

Hiz. Peygamber'in bize göre Çanakkale savaşları ile ilgili hadisi de böyledir. Hiz. Peygamber bu hadisi ile Çanakkale destanını bütün ayrıntıları ile hem de bir imani coşku ile anlatmış ve daha sonra MEHMETÇİĞİ bir Hiz. Hamza gibi bağına basmıştır. Ne ilginçtir ki aradan on iki asır geçtikten sonra, Çanakkale savaşlarına katılan Gazi Mustafa Kemal, bu hadisin metin ve muhtevâsından en ufak bir haberi olmadığı halde, Mehmetçiğin karşısına dikilmiş ve Hiz. Peygamberin yüksek ifadelerini, Çanakkale de şehit olmak için sabırsızlanıp duran Mehmetçik için söylemiş ve böylece Hiz. Peygamber'in bu mübarek mesajını tam on iki asır sonra hem de en canlı bir şekilde ona ulaştırmıştır. Şayet bu bir peygamber mucizesi değilse ya nedir? Bu bize göre bunu; ancak ismi Muhammed, Eski Ahde göre; Ahmed, Allah katında, Hâmid ve Mahmud olan, risâleti ve nübüvveti kıyamete kadar bütün insanlar, bütün mekanlar, bütün zamanlar için geçerli bir PEYGAMBER söyleyebilirdi.

* * *

Bu büyük çalışmada hadislerin ifade ettiği yüksek hakikatler çerçevesinde; Müslüman Türk Milleti, onun İslâmî şahsiyeti ve bu yüce şahsiyetin Hiz. Peygamber'in hadislerindeki muhteşem görüntüsü, bir diğer ifade ile; Hiz. Peygamber'in bir nevi "Kızıl Elma" coşkusu ve bütün insanlığa Peygamber olarak gönderilmesi ve nübüvvetinin nihai gayesi olan "Orta Doğu İman Hakimiyeti" ve bu hakimiyetin bir cihan hakimiyeti haline gelmesinde Müslüman Türk'e, Allah tarafından bir nasip olarak verilen yüce misyonu üzerinde durulmuş ve bu hadislerin çok geniş bir değerlendirmesi yapılmıştır. Bunlar bir manada Hiz. Peygamber'in hadislerini yapı taşları olarak kullanmak suretiyle inşa ettiğimiz bu yeni köşkün odalarıdır.

Evet; Hiz. Peygamber'in âyinesinde kendi ecdâdı ve onun İslâmî şahsiyetini bütün heybet ve azametiyle görmek isteyenler lütfen Hiz. Peygamber'in Hadislerinde Türkler köşkünün "Buyrunuz!" Orada sizler; Hiz. Peygamber'le buluşacak, Onunla kucaklaşacak, Onun sıcak nefesinin, ruhunuzu kapladığını ve bütün manevi varlığını istilâ ettiğini hissedecek ve Onun kıymetli bir misafiri olacaksınız. Fahr-i Kâinatın tam on dört asır önce Müslüman Türk Milletine gönderdiği mübarek mesajları bizzat ilk defa Onun ağzından sizler öğreneceksiniz!

Artık Hiz. Peygamber'in külli risâlet davası ve Onun Orta Doğu iman hakimiyetinin, koca bir cihan hakimiyeti haline gelmesi yolunda; Karahanlı Türkleri, Gazneli Mahmud'un cihad erleri, Selçuklu ve Osmanlı Türklerini ve onların yüce hizmetlerini ondan dinleyiniz.

Malazgirt meydan muharebesine bir de Hiz. Peygamber'in aynasından seyrediniz! İstanbul'un fethini Onun dilinden duyunuz! Çanakkale destanını ve şehit olmak için sabırsızlanıp duran MEHMETÇİK'i Kâinatın Efendisinden dinleyiniz! Osmanlı Sultanlarını İki Cihanın Sultanından öğreniniz!

Bütün bunlardan sonra Fahr-i Kâinat Efendimizin Müslüman Türk Milletine olan büyük çağırısı ve ilahi müjdesini ondan duyunuz! Hem Türklüğünüz hem de Müslümanlığınızla gurur duyunuz. Müslüman Türk'e, dil, din ırk farkı gözetmeksizin her müslümanın saygı göstermesi ve onu sevmenin Allah için bir fazilet ve kadirşinaslık olduğunu idrak ediniz. Böylece yeni bir iman gürlüğü ve muhabbet neşesi yaşayınız.

Öyle tahmin ediyoruz ki bütün bu iman gürlüğü ve ilâhi tecelliler sizlerin manevi dünyalarınızda, ummanları andıran kolektif bir heyecan uyandıracak, alnınız ak ve başınız göklere değercesine bir ululuk için de olacaksınız. Zira Allah (c.c.) kendi dininin bütün insanlığı tebliğı için FAHRİ KÂINATİ ve onun kıyamete kadar sahip olma ve onun yüce gayelerine hizmet etme görevi için Müslüman Türk Milletini seçmiştir.

Ne var ki bundan hem ÖVÜNECEK, hem de DÖVÜNECEKSİNİZ.

Övüneceksiniz! Çünkü Türk milleti, Allah'ın Kelâmı Kur'an-ı Kerim'in övgüsü ve Hiz. Peygamber'in hadislerine mazhar olmuş, Ona teveccüh ve iltifatlar ile hizmete "BUYUR!" edilmiş yüce, şerefli, asil, büyük bir millettir. Dövüneceksiniz! Çünkü Hiz. Peygamber'in hadislerinde böylesine önemli bir yeri olan, Onun mübarek teveccühüne mazhar böylesine yüce bir milletin bu büyük ve İslâmî şahsiyet ve insanlığın hayrına büyük misyonu, hadislerin nur ve ışığı ile henüz aydınlatılmış ve yeni nesillere bu yüce gayelere hizmet bir kudsi hedef ve bir kızıl elma coşkusu olarak gösterilmiş değildir. Bundan daha da acısı Hiz. Peygamber'in Türk milletine olan mübârek mesajları ne çilekeş Anadolu insanı ve ne de Orta Asya Türklüğüne henüz ulaşmış değildir. Bu gerçekten de dövünülecek hazin

bir durumdur.

İşte; HZ. PEYGAMBER'İN HADİSLERİNDE TÜRKLER, Müslüman Türk Milleti ve hele, hele Orta Asya Türklüğü için ifade ettiği mana ve yüksek hakikatler nedir? Sorusundan maksadımızda budur. Gerçekte, Hz. Peygamber'in Türkler hakkındaki hadislerini konu olarak ele alan ve bunları çeşitli yönleri ile değerlendiren bu eser, tarihte çok büyük işler başarmış, bir çok büyük devlet ve imparatorluklar kurmuş, eski dünya kıtalarının asırlarca dini, siyasi ve askeri dizginlerini elinde tutmuş, bütün bu gelişmelere yön vermiş, üstelik çok geniş bir coğrafi mekân için de, yine asırlarca dil, din, ırk, kültür bakımından birbirinden farklı, bir çok kavimleri idare etmiş, İslâm dinini kıtalararası bir din, bir kültür ve medeniyet haline getirmiş; "Allah'ın dininin aziz olması gibi" yüce bir misyona sahip, büyük ruhlu, ulu bir milletin, tekrar kendine dönmesi, öz varlığına yönelmesi, tarihi büyük misyonuna tekrar sahip çıkması için yazılmış bir kitaptır.

Hadd-i zatında bu kitap her Müslüman Türk'ün evinde Allah'ın Kelamı'ndan sonra mutlaka bulunması gereken bir kitaptır. Fahr-i Kâinat efendimizin bu millete ve Orta Asya Türklüğüne olan ebedi mesajlarının anlaşılması için her zaman yeni bir iman tazeliği ve gürlüğü için mutlaka okunması gereken de bir kitaptır. Zira onun vereceği feyz, bereket, yeni bir ruh ve iman coşkusu ile milletimiz kendini yeniden keşfedecek ve millet düşmanlarına karşı tekrar derlenecek, toparlanacak, kendine dönecek ve koca bir hıyanet ve husumet dünyasına karşı meydan okuyacaktır.

Bu saye ile ki, millet varlığımız, sanki, âb-ı hayatı için Hızır nesli misali, milletler denizinde boğulmayacak ve dünya durdukça ebediyetlere doğru bir "Cennet Nehri" gibi akıp gidecektir. Çünkü TÜRK MİLLETİ ve onun milletler camiasındaki varlığının kıyamete kadar sürüp gideceği; bizzat Cenab-ı Peygamber tarafından müjdelenmiş ulu bir millettir.

* * *

Hemen şunu ifade edelimki bizim bir tek gayemiz vardır. O da; belâ ve musibetlerin sağınak, sağınak yağdığı, millet varlığımıza kastedildiği ve iman hayatımızın boğulmak istenildiği böylesine bedbaht bir devirde ve milletimizin manevi bir buhran ve iç anarşiye sürüklendiği böylesine meşum bir dönemde, Müslüman Türk milletinin kendine dönmesi, bir alın yazısı ve bir kader borcu olan tarihi misyonuna sahip çıkması ve böylece Ruh-u Nebiyi sonsuza dek hoşnut etmesidir. Zira yer ve gök ehli ve Muhammed Ümmetinin, Müslüman Türk Milletinden asırlardır beklediği de işte budur.

Evet, Hz. Peygamber bu hadisleri ile Müslüman Türk milletine çok büyük mesajlar vermiş ve ona yüksek iltifat ve teveccühlerde bulunmuştur. Ne yazık ki; Onun bu ilahi mesajlarının, aradan tam on dört asır geçmiş olmasına rağmen Müslüman halkımıza hâlâ ulaşmamış olması, bir talihsizlik bundan da öte, çok büyük bir haksızlık, hatta bundan daha da acısı bu büyük ve ilahi teveccühlerini bizden esirgemeyen O, Ulu ve Yüce Peygambere karşı da bir ilgisizliktir.

Oysa Onun bu manevi teveccüh ve iltifatları, Müslüman halkımıza yeni bir can ve bir heyecan verecek ve onu, Hz. Peygamberle kolektif bir iman coşkusu içinde birleştirecek, bütünleştirecek, belâ ve musibetler karşısında bünyesi sağlam, kendisi güçlü ve düşmanlarının tepesine her zaman inmeye hazır demir yumruklu aslan pençeli bir millet kılacaktır.

Evet bütün bu açıklamalarımızdan sonra, dile getirmek istediğimiz çok önemli bir husus daha vardır. O da; Hz. Peygamber'in Türklerle ilgili hadislerindeki "Murad-ı Peygamberi" ve onun en doğru bir şekilde "keşfedilmesi"dir. Şayet bu nâciz eserimizde; Hz. Peygamber'in hadislerindeki "Murad-ı Peygamberi"yi, doğru bir şekilde keşfedebildiysek, bize ne mutlu! Zira yol; Onun yolu, Kapı ise; Onun kapısıdır.

Ne mutlu Ona uyanlara, Onun yolunda olanlara ve Onun kapısını çalanlara.

Bununla beraber bizler sanki, şu hâdisat alemleri ve engin olaylar denizinin ortasına düşmüş, onun hırçın dalgaları arasında boğulup gitmemek için çırpınıp duran bedbaht, zavallı perişan kimseleriz. Buna rağmen bizleri bu azgın dalgalarından çekip kurturman için şu günahkâr elimizi Sana, FAHR-İ KAINAT EFENDİMİZ'e uzatıyor, Sana yalvarıyor ve diyoruz ki;

HZ. PEYGAMBER'İN HADİSLERİNDE TÜRKLER

Contributed by ulku2

Thursday, 27 December 2012 15:35 -

EY ALLAH'IN RASULÜ! ŞU GÜNAHKAR ELİMİZDEN TUT! MÜSLÜMAN TÜRK MİLLETİNE YARDIM ET! ONU; VATAN HAINLERİ VE MİLLET DÜŞMANLARINA KARŞI KORU! ONU VE MEHMETÇİĞİ YALNIZ BIRAKMA! ÇÜNKÜ BU ORDU SENİN MUHAMMET ÜMMETİNE MÜJDELEDİĞİN ORDUDUR.

Aralık, 2008, KONYA

www.zekeryakitapci.com

* Mesela Hz. İsa'nın hayatını derli toplu inceleyen daha hiçbir ciddi eser yazılmamıştır. Bugünkü düzmece İncillerde Hz. İsa'nın hayatı seyyar bir sağlık ocağı gibi anlatılmıştır. Z.K.

* Bu muhtevadaki diğer hadislerden bu tahsisin TÜRKLER için olduğu anlaşılmaktadır. Z.K.

[1] Sahih-u Müslim, III, s. 2217, no; 2892.

[2] el-Haseni, a.g.e., s. 3, Avnü'-Ma'bud, Beyrut, 1979, XI, s. 304.

* Merhum Hocam Prof. Dr. M. Hamidullah, yine Erzurum'da bulunduğu sırada, henüz yayınlanmak üzere hazırladığım ORTA ASYADA İSLÂMİYET'İN YAYILIŞI VE TÜRKLER kitabım içinde lutfetmiş bir TAKRİZ yazmıştır. Bu eserimin altıncı baskısı yapılmıştır Z.K.

* Bu Önsöz "Kutlu Doğum Haftası"nda yazılmıştır. Z.K.